ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὕστερα τινάχτηκε ἀπάνου ξαφνικὰ καὶ ὑψώνοντας τὰ μάτια εἶδε στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ τὸ πτῶμα τοῦ Κανδάλ, ποὺ κουνιῶνταν ἐλαφρά.

— Ἄ ! ἐκραύγασε τότε, μοῦ τὸν πῆραν ! Παιδί μου, καλέ μου αὐθέντα, περίμενέ με...ἔρχουμαι...

Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου γέρου στριφογύρισε καὶ σωριάστηκε κάτου. Ἦταν νεκρὸς πειά !

Ὁ Χαιρεμαρίας, σκύβοντας, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του.

— Ἡ κρεμάλα αὐτὴ σκότωσε δυὸ ἀνθρώπους ! εἶπε καὶ σταυροκοπήθηκε.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά. Σκοτεινὴ Νοεμβριανὴ νύχτα. Κατάμαυρα σύγνεφα κρέμουνταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ πίσω τους πότε - πότε φαίνονταν τὸ φεγγάρι ποὺ κατρακυλοῦσε σὰν κομμένο κεφάλι...

Ἡ Βάζα ἔμοιαζε σὰν νεκροταφεῖο στὴ μέση τοῦ κάμπου. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε λυσσασμένα καὶ ἕνας ἀπαίσιος βόγγος καὶ θρῆνος ἔρχονταν πέρα ἀπὸ τὸ δάσος τῶν βαλανιδιῶν.

Δυὸ χωροφύλακες τυλιγμένοι σφιχτὰ στὶς μαντύες τους, κάθονταν κοντὰ στὴν ἀγχόνη καὶ κουβέντιαζαν σιγανά.

— Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μ' ἔβαλαν σκοπὸ σὲ κρεμασμένον. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν νὰ στενάζῃ ἀδιάκοπα.

— Μπᾶ...εἶνε τὸ σκοινὶ ποὺ τρίβεται στὸ σιδερένιο κρῖκο καὶ φαίνεται σὰν κλάμα καὶ σὰ στεναγμὸς ἀνθρώπου, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος.

— Δὲν ἀκοῦς ἀδερφέ μου, τὸ μουγκρητὸ τοῦ βορριᾶ στὰ δέντρα πῶς μοιάζει σὰ μουγκρητὸ βαρειολαβωμένου ἀνθρώπου ;

— Ἄ ! δὲ μοῦ κάνει ἐντύπωση πειά, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Εἴκοσι χρόνια τώρα ὅλο κρεμασμένους καὶ ἀποκεφαλιζομένους βλέπω. Ἐσυνήθισα...

— Φρικαλέα ὑπηρεσία, εἶπε πάλι ὁ πρῶτος, νὰ εἶνε φρουρὸς κανεὶς σ' ἕνα πτῶμα !

— Τὶ θἄλεγες λοιπόν, φίλε μου, ἂν ἔβλεπες, ὅπως εἶδα ἐγώ, τὰ βασανιστήρια τοῦ Ἰωάννη Πασχάλη.

— Ποιὸς ἦταν ὁ Ἰωάννης Πασχάλης ; ρώτησε ὁ ἄλλος.

— Ἦταν ἕνας τρομερὸς καὶ γιγαντόσωμος λῃστής. Τόσο γιγαντόσωμος ποὺ ἀπὸ τὸ βάρος του, ὅταν τὸν κρέμασαν, ἐκόπηκε τὸ σκοινὶ καὶ μόλις ἔπεσε κάτου ρίχτηκε καὶ σκότωσε στὴ στιγμὴ τρεῖς χωροφύλακες μὲ τὶς γροθιές του ! Σίγουρα θὰ σκότωνε κι' ἄλλους καὶ θἄφευγε, ἂν δὲν πρόφταινε κάποιος νέος, ποὺ ὁ Πασχάλης τοῦ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα, νὰ τὸν μαχαιρώσῃ καὶ νὰ τὸν ξαπλώσῃ κάτου ἀναίσθητο.

— Ὁ κόμης ποὺ κρέμασαν σήμερα, εἶπε ὁ ἄλλος, ἦταν πολὺ ἤρεμος καὶ μαλακός, ὁ φτωχός. Δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἀντίσταση καὶ τὸ λεπτὸ κορμί του τὸ βαστάει καλὰ τὸ σκοινί !

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκούστηκαν πατήματα ἀνθρώπων ποὺ πλησίαζαν. Ὁ γεροντότερος ἀπὸ τοὺς δύο σκοποὺς ξαφνίστηκε καὶ τινάχτηκε ὄρθιος.

— Ἄλτ ! φώναξε...Τὶς εἶ ;

— Βοηθοὶ τοῦ Ἱεροεξεταστῆ ! ἀπάντησε μιὰ φωνή.

Ἦσαν πραγματικὰ οἱ δυὸ βοηθοὶ τοῦ Λαζάρου Δεστραδές. Μόλις πλησίασαν τοὺς δυὸ σκοποὺς τοὺς εἶπαν :

— Βοηθῆστε μας νὰ ξεκρεμάσουμε τὸ πτῶμα, ἀνδρεῖοι μου.

— Δὲν εἶνε δική μας δουλειὰ αὐτή, ἀπάντησε ὁ μεγαλείτερος χωροφύλακας. Ἂς σᾶς βοηθήσουν οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου.

— Καλά, ἀπάντησαν οἱ βοηθοὶ τοῦ Ἱεροεξεταστῆ, τὸν ξεκρεμοῦμε μόνοι μας.

Καὶ ἀφοῦ πλησίασαν στὴν ἀγχόνη, ἔσκυψε λίγο ὁ ἕνας, ἀνέβηκε ὁ ἄλλος στὶς πλάτες του κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ μ' ἕνα μαχαῖρι τὸ σκοινί. Σὲ λίγο τὸ πτῶμα τοῦ κρεμασμένου ἔπεσε καταγῆς μ' ἕναν ἀπαίσιο δοῦπο. Ὕστερα ὁ βοηθὸς τοῦ Ἱεροεξεταστῆ κατεβαίνοντας εἶπε στὸ σύντροφό του ;

— Πλησίασε τὸ φανάρι νὰ χώσω τὸ μαχαῖρι μου στὸ πτῶμα γιὰ νὰ δοῦμε τὶ χρῶμα θἄχῃ τὸ αἷμα ποὺ θὰ βγῇ ἀπ' τὴν πληγή.

Δὲν πρόφτασε ὅμως ὁ βοηθὸς τοῦ Ἱεροεξεταστῆ νὰ βυθίσῃ τὸ μαχαῖρι στὸ πτῶμα, γιατὶ ἀμέσως ἄφησε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου. Κάποιος ἔξεφε πλησιάσει μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἀφοῦ τὸν ἄρπαξε μὲ δύναμη ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦκοψε μ' ἕνα μαχαῖρι τὸ δεξὶ αὐτί. Ἀμέσως κατόπιν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ διαβολεμένη γρηγοράδα ἁρπάζοντας ἀπὸ τὸν τράχηλο καὶ τὸν δεύτερο βοηθὸ τοῦ Ἱεροεξεταστῆ τὸν ὑπέβαλε στὴν ἴδια τρομερὴ ἐγχείρηση, κόβοντάς του κι' αὐτοῦ τὸ αὐτὶ πέρα-πέρα !...

Οἱ βοηθοὶ τοῦ Ἱεροεξεταστῆ ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν, σωροκυλίστηκαν κάτω κ' ὕστερα τοῦβαλαν στὰ πόδια, γεμᾶτοι αἵματα, χωρὶς νὰ ζητήσουν νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τοὺς ἔκοψε τὰ αὐτιά.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ δήμιος τῆς Βάζας. Ὁ δήμιος ἀφοῦ κάρφωσε τὰ δύο αὐτιὰ τῶν βοηθῶν τοῦ Ἱεροεξεταστῆ στὸ στύλο τῆς κρεμάλας, γυρίζοντας πρὸς τοὺς φρουροὺς τοὺς εἶπε :

— Ἡ ὑπηρεσία σας ἐτελείωσε. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

Ὅταν ὁ δήμιος ἔμεινε μονάχος, ἔλυσε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Ρὰλφ Κανδάλ, κ' ὕστερα ἀφοῦ ἔβαλε τὸ πτῶμα μέσα σ' ἕνα τσουβάλι τὸ φορτώθηκε στὴν πλάτη του κ' ἔφυγε πρὸς τὸν πύργο.

Φτάνοντας στὸν πῦργο ὁ δήμιος μὲ τὸ φορτίο του δὲ μπῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα. Προχώρησε πιὸ πέρα κ' ἐσταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ πορτίτσα. Ὕστερα ἀφήνοντας κάτου τὸ φορτίο του, σφύριξε συνθηματικά. Ἀμέσως τότε ἡ πορτίτσα ἄνοιξε καὶ κάποιος ἀπὸ μέσα ρώτησε :

— Λοιπόν, τὸν ἔφερες ;

— Νάτος ἐδῶ μέσα στὸ σακκί εἶνε, διδάσκαλε, ἀπάντησε ὁ δήμιος.

— Πάρε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος, ἔχει μέσα δέκα χρυσὰ σκοῦδα.

— Τὶ νὰ τὰ κάμω τὰ χρήματα αὐτά, διδάσκαλε ; ρώτησε ὁ δήμιος. Ἂν νομίζετε ὅτι μοῦ χρωστᾶτε κἄτι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ φιλήσω τὸ χέρι σας.

— Σοῦ σφίγγω εὐχαρίστως τὸ χέρι, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ χειροῦργος Ἀμβρόσιος Παρέ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι προληπτικὸς ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ δήμιος εἶνε ἀπαραίτητο ὄργανο τῆς Δικαιοσύνης.

— Εἶσθε μεγάλος σὰν τὸ Θεό, διδάσκαλε, φώναξε χαρούμενα ὁ δήμιος καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ χειρούργου.

Σὲ λίγο, ὅταν ὁ δήμιος ἔφυγε, ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ φορτώθηκε τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος Κανδὰλ καὶ ἀνέβηκε μὲ κόπο τὴ σκάλα τοῦ πύργου. Στὸν πῦργο αὐτὸ ὁ χειροῦργος κατοικοῦσε μονάχος. Στὴ μέση τῆς μεγάλης σάλας ἦταν ἕνα μεγάλο δρύϊνο τραπέζι, τὸ ὁποῖο ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν ἐργασία του. Ἐπάνω στὸ τραπέζι αὐτὸ ἀφῆκε τὸ πτῶμα κοντὰ σὲ διάφορα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα. Ὕστερα, ἀφοῦ κλείδωσε τὴν πόρτα καλὰ ἔλυσε τὸ σακκί.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ !...

Γιὰ κάμποση ὥρα ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ στέκονταν μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ κύτταζε τὸ πτῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ χλωμὴ λάμψη τῶν δύο λυχναριῶν διπλασίαζε τὴ χλωμάδα.

— Σκοτεινὸ αἴνιγμα ὁ ἄνθρωπος ! μουρμούρισε κατόπιν ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ. Σκοτεινὸ πρᾶγμα καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Νὰ ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ τρεῖς ὧρες προτήτερα ζοῦσε, κινιόταν, πάλευε καὶ ἴσως ἀκόμα ἀγαποῦσε. Ἀπὸ τὸ πλάσμα αὐτὸ τώρα μένει ἕνας σωρὸς σάρκες ποὺ θὰ σαπίσουν, θὰ λυώσουν καὶ μερικὰ κόκκαλα, ποὺ θὰ γυμνωθοῦν καὶ θ' ἀσπρίσουν. Ἕνα σκοινὶ γύρω στὸ λαιμὸ καὶ νά...μιὰ ψυχὴ πέταξε !...

Ὕστερα σκύβοντας πιὸ κάτου, κύτταξε ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος, ποὺ τὸ εἶχε παγώσει ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου.

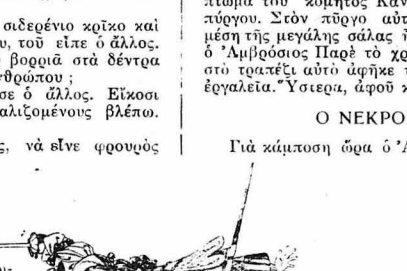

Σωροκυλίστηκαν κάτω...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἄρχισε νὰ λέῃ πάλι ὁ χειροῦργος, ἦταν πολὺ ἔξυπνος, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Εἶχε ὑψηλὲς καὶ εὐγενικὲς ἰδέες καὶ ὅμως ἄνθρωποι μορφωμένοι τὸν καταδίκασαν νὰ πεθάνῃ !

Ὕστερα, ἀφοῦ ἔπαψε γιὰ μερικὰ λεπτὰ νὰ μονολογῆ, ἄρχισε πάλι :

— Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βυθίσω τὸ νυστέρι μου σ' αὐτὴ τὴ σάρκα, ποὺ ἔζησε ; Δὲν εἶνε τάχα βεβήλωσις αὐτό ;

Καὶ ἀπαντῶντας ὁ ἴδιος πάλι στὴν ἐρώτησή του, εἶπε :

— Ὄχι ! Ἡ ἐπιστήμη μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ξεσχίζουμε τὶς σάρκες αὐτὲς γιὰ νὰ μελετοῦμε στὸ θάνατο τὴ ζωή...Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ ὁ χειροῦργος ἄρχισε νὰ γδύνῃ τὸ πτῶμα.

— Θεέ μου, μουρμούρισε πάλι, ἦταν νεώτατος ! Καὶ βρῆκε τέτοιον οἰκτρὸ θάνατο ! Αὐτὰ τὰ πλατειὰ στήθεια ἦσαν πλασμένα γιὰ νὰ δέχουται σφαῖρες στὴ μάχη ! Ὦ ! αὐτὲς ἡ κρεμάλες, τὰ σκοινιά, τὰ τσεκούρια τὶ ἀπαίσια ἐργαλεῖα !

Ὕστερα, ἀφοῦ ἀκόνισε τὸ νυστέρι του, χάραξε λιγάκι τὸ λαιμὸ τοῦ πτώματος. Καὶ τότε κἄτι τὸ παράδοξο, τὸ τρομερό, τὸ ἀφάνταστο συνέβη. Αἷμα θερμὸ καὶ κατακόκκινο ἔτρεξε ἀπ' τὴ μικρὴ αὐτὴ πληγή ! Συγχρόνως μιὰ ἐλαφρὴ φρικίαση τάραξε τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ πτώματος !...

Ὁ χειροῦργος ὀπισθοχώρησε ἔντρομος καὶ πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὸ πτῶμα.

— Ἄ ! φώναξε...Ὄχι ! Ὄχι ! εἶνε ἀδύνατο ! Εἶνε ὀπτικὴ ἀπάτη, παιχνίδισμα τοῦ φωτὸς !

Ὕστερα, πέρνοντας λίγο θάρρος, ἔσκυψε καὶ ἀκούμπησε τὸ μάγουλό του στὰ χείλη τοῦ Κανδάλ. Κ' ἔννοιωσε μιὰ ἐλαφροτάτη, μόλις αἰσθητὴ πνοή, νὰ βγαίνῃ ἀπὸ κεῖ. Κατόπι ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιά !...Χτυποῦσε !...

—Ζῆ! κραύγασε ὁ χειροῦργος, ζῆ, Θεέ μου, ἔκαμες λοιπὸν θαῦμα!

Τὰ βλέφαρα τοῦ κόμητος σάλεψαν, ἄνοιξαν σιγὰ-σιγὰ καὶ τὰ μάτια του φάνηκαν ἀκίνητα, γυάλινα, σὰ νἄβλεπαν στὸ ἄπειρο, σὰ νὰ εἶχαν καρφωθεῖ σὲ κάποια σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς αἰωνιότητος !

(Ἀκολουθεῖ)